

ישבתי

מאת

אלה זוהר

היה זה ארבע בבוקר כאשר נישמעו לפתות מי לעזאזל מסוגל להפריע לבגרי אדם בשעה כזאת?

היה זה איש קטן, עם שפם קטן עוד יותר, לבוש מדי משטרת ישראל: „גברת זוהר, תחלשי ובואי, הודיע לי. לא שאלתי אפילו למה. ניזכרתי מייד ב־קנס של 25 לירות, על עישון בקולנוע, ששכחתי לשלם.

ירדנו לרחוב הדומם. האלחוט של הניי־דת השמיע מונולוג ארוך ומונוטוני. לא ינום ולא יישן שוטר ישראל.

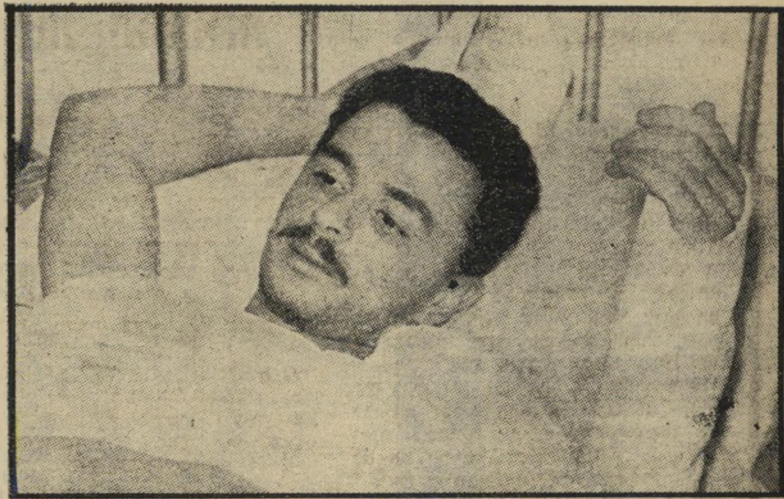
כעבור ארבע שעות, רצופות ביוורקרטיה והמתנה, המתנה וביוורקרטיה, הגעתי ב־מכונית אסירים, לבית־הסוהר לנשים נזה תירצה, ליד רמלה. השוטר ירד והלם בשער הברזל הכבד. גיפתח צוהר קטן, וסוהרת גברתנית הציצה דרכו. „הבאנו אסירה, הסי־ביר השוטר, ומסר לסוהרת את פקודת־המאסר. הסוהרת הלכה לבדוק אם הפקודה בסדר. אחרי כשתי דקות חזרה ופתחה את השער. נכנסתי פנימה, והשער ניסגר מאח־רי. הסוהרת פתחה את השער הפנימי ומסרה אותי לידי סוהרת אחרת.

בחצר שלפני ישובו כתשע־עשרה אסירות, רוקמות או סרוגות בשמש הסתוית. הן

מסוסים ישראליים תוקפים פרבר בעמאן

תמונות השבוע

הסייס רס"ן אשכנזי בבית־החולים בקהיר

התמונה למעלה פורסמה עליידי „אל־אנוואר“ הלבנוני. היא מראה שני מסוסים ישראליים מפציצים אחד מסרברי עמאן. אבל זה זיוף. המטוסים לא צולמו כפי שהם נראים בתמונה, אלא שמוטום אחד צולם בנפרד, והוא הודבק פעמיים, בשני מצבים שונים, מועל לתמונת המיכנה העולה באש. בקיצור: פוטומונטאז'. התמונה מימין פורסמה בשבועון „אחר סאעה“ המצרי, ויא מראה את רביסרן נסים אשי כנזר, הסייס השכזני, בבית־החולים. הזרוע שלו וכפתו נתונות בנגס.

במדינה

(המשך מעמוד 17)

יגיש והחל רוחץ את מכוניתו מכתמיהדם שבה.

„אם יקרה משהו“. לא היה איש רחובה הראשי של עזה, עומאר אלמוכטאר, שלא הכיר וחיבב את סולי היהודי. איש מעט לא הכירו בשמו המלא — שלמה ז'וי לוי, חושב בני־ברק שסחר בעזה, היה תובת אליה פנו רבים לעזרה — פעם בקשה למלא להם טופס, פעם בענייני עסי־זים, פעם סתם בעיצה טובה.

במיוחד שבה את ליבם מנהג אחד של זולי: הוא שגא להישאר חייב. גם כאשר זחר, תחילה, בטרנויסטורים, ומאוחר יותר רהיטרקש קלועים, היה סולי מקפיד לשלם ויד למחרת כל חוב שהיה חייב: „לא רוצה ידי ממון של אחרים“, טען. „אדם צפוי כל מיני צרות. לא רוצה, אם יקרה משהו, ומישהו יפסיד אצלי את כספו. כך נהגתי אלכסנדריה מולדתי, כשהייתי בעל מפעל קסטיל גדול, וכך אנהג תמיד.“

תוך הקפדה על מנהגו זה, הגיע סולי שבוע שעבר לעזה, במיוחד כדי לשלם ובות לספקים מקומיים. השוודים שפרצו חנותו לא הסתפקו ב־8,000 הלירות ששדרו מנו. ביוצאם מהחנות, הסתובבו לאחור ירו לעברו. שכניו העותיים מיהרו להעבירו בית־החולים, שם נפח נשמתו. היה זה אי־ו בית־החולים לשם העבירו בשעתו את ילדים הערכיים שנפצעו מוריקת הרימון.

עיריות

המפולת

כשלונו של המערך בבחירות לכנסת ה־שביעית, בהן איבד 10% מייצוגו בכנסת השישית, העמיד בצל את התבוסה האמרי תית של המפלגה השלטת — התבוסה בבחירות המוניציפאליות. הן ירדו על ה־מערך כמפולת, בערים ותקיות ובעיירות־פיתוח, סימנו מהפכה שכמותה לא התחוללה באף בחירות עירוניות.

נראה כי הבוחר הישראלי הממוצע, שנתן את קולו למערך בבחירות לכנסת מתוך תחושה של חוסר ברירה, החליט להעניש את המפלגה הגדולה בצורה אחרת — ב־הצבעה שונה בבחירות לעיריות ולמועצות המקומיות.

כתוצאה מכך איבד המערך את שלטונו בנתניה ובראשון־לציון, באשדוד, ברמת השרון ובקרית־אונה, בקרית־מלאכי ובצפת, בקרית־שמונה, בחצור ובאור־עקיבא. בכל שאר העיריות והמועצות, להוציא את ירד שלים ועוד שתיים־שלוש מועצות, ירד כוחו של המערך, למרות שנשאר בשלטון בהן. אולם בקרב העיקרי בבחירות המוניציפאליות, בקרב על עירית תל־אביב, יצא המערך כמנצח. יהושע רבינוביץ ישרא ראש־העיר למשך ארבע השנים הבאות, בעזרת טכסיס מחוכם, בעזרתו הצליח להקים קואליציה עם הליברלים העצמאיים, פורשי רפי־וואגודת־ישראל — בהשאירו את המפד"ל וגח"ל בחוץ.

מכל הרשימות שלא הצליחו לזכות במני דט במועצת עירית תל־אביב, היתה רשימת „העולם הזה — כוח־חדש“ הקרובה ביותר לעבור את אחוז החסימה. קרוב ל־4000 בעלי זכות בחירה הצביעו עבור הכללתו של מתכנן הערים אלישע גת במועצת העירייה, אולם לא היה זה מספר מספיק. הקרן לא ננעץ! ביום הבחירות עצמו התיצב היומון הארץ לימינו של גת, וב־מאמר במדור ראיתי שמעתי, קרא בעקיפין להצביע עבור מתכנן־ערים העשוי להיות קוץ בעירית תל־אביב. אלא שגם המלצה זו לא הועילה. עד לרגע האחרון נותרה עדיין התקוה, אולי קולות החיילים הם שיצליחו להכניס את אלישע גת לעיריה. ואמנם, במגן קולות החיילים הסתבר, כי רשימה ש־צועדת במקום הרביעי, מדי אחרי גח"ל, המערך, והמפד"ל, ולפני אגודת־ישראל, הליברלים העצמאיים, ע"ג המרכז החופשי והקומוניסטים. אלא שקולות החיילים לא היה בהם עוד כדי להטות את הכף. כאשר נודעה חלוקת המנדטים הסופית אמר אלישע גת: „אם גח"ל היה זוכה ב־בחירות ומנחם סבידור היה ראש־עיר, ואני לא הייתי זוכה במנדט, הייתי רואה זאת עבורי ככשלון אישי ותנועתי. הייתי עומד או בפני העובדה שתושבי תל־אביב רצו בשינוי, אך לא רצו בי. מאחר שתושבי תל־אביב לא רצו לשנות את אבות העיר ופרנסיה, איני רואה זאת ככשלוני שלי. זה כשלונם של אלה ששזכרו לשלם את המ־חיר עבור מחדלי הנהלת העיר במתרון מרי בית בעייתיה של תל־אביב.“

חשיש

דקלין סיקס, התיירת ה־אמריקאית שקיבלה שלושה חודשי מאסר על החזקת חשיש. כאן — מרקדת בעליצות, בתקופה שלפני המאסר.